

РЕШЕНИЕ

№ 649

гр. София, 05.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав,
в публично заседание на 18.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **7302** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203, ал. 1 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по иск, предявен от Н. О. Г., ЕГН [ЕГН], срещу Министерство на вътрешните работи, за заплащане на основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ на обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 30 000 лева, за които се твърди, че са настъпили в резултат на отменена заповед № 8121К-1680/19.05.2015 г. на министъра на вътрешните работи, ведно със законната лихва от датата на причиняване на вредата до окончателното плащане. Претендира се присъждане на направените по делото разноски.

В исковата молба и в допълнително заявление от 21.09.2020 г. ищецът посочва, че в резултат на незаконосъобразната заповед за прекратяване на служебното му правоотношение, считано от 20.05.2015 г., професионалният и личният му живот претърпели огромна трансформация в негативен аспект. Наложило му се да търси начини за преквалифициране в друга сфера, за да може да осигури издръжката на семейството си, което повлияло на психиката му, променило поведението му и го накарало да се затвори в себе си. Посочено е, че Г. работил повече от 30 години в системата на МВР, през който период изпълнението на задълженията му било високо оценявано от органа по назначаване. Изложено е, че през посочения период ищецът стриктно и отговорно изпълнявал служебните си задължения, за което бил

награждаван с всички награди, предвидени в ЗМВР. Твърди се, че прекратяването на служебното правоотношение разстроило дълбоко и влошило емоционалното състояние на ищеца, поради предварително подготвеното отстраняване от длъжност в нарушение на закона. В периода от 20.05.2015 г. до 14.07.2017 г. Г. чувствал притеснение и тревога, че няма да е в състояние да издържа децата си и може да провали бъдещето им. Ищецът изпитвал срам от колегите си, изолирал се изцяло от обществото, влошили се отношенията му в семейството, изпитвал постоянна тревожност и страдал от безсъние.

В хода на устните състезания по делото ищецът моли предявеният иск да бъде уважен, като счита че е доказан по основание и размер. Подробни аргументи излага в представени писмени бележки.

Ответната страна - Министерство на вътрешните работи, чрез процесуален представител юрк. Ц., в писмен отговор, представен в срока по чл. 131, ал. 1 от ГПК, изразява становище за недопустимост на предявения иск, като се посочва, че МВР не е носител на материална и процесуална легитимация по него. Алтернативно исковата претенция е оспорена изцяло по основание и размер. Твърди се, че заповедта, в резултат на която се претендира настъпване на вреди, не е издадена по повод административната дейност на органа, за изпълнението на която той е създаден, поради което не е налице една от основните предпоставки за ангажиране на отговорността по чл. 1 от ЗОДОВ. Изложени са доводи, че от твърденията в исковата молба и от представените доказателства не се установява наличието на причинно-следствена връзка между незаконосъобразната заповед за прекратяване на служебно правоотношение, както и че ищецът действително е претърпял вреди. Твърди се, че не са налице данни за влошаване на здравословното състояние на Г. в резултат на издадения административен акт и не са представени медицински документи, установяващи твърденията за претърпени увреждания на здравето му. При условията на евентуалност е направено възражение за съпричиняване на вредоносния резултат, като се сочи, че ищецът не е положил обичайна грижа за здравословното си състояние като потърси медицинска помощ. На следващо място, според ответника, размерът на претендираното обезщетение е крайно завишен. Изложени са доводи, че емоционалното състояние, в което Г. твърди, че е изпаднал след издаване на заповедта, не обуславя извод за настъпили вреди, които да са с интензитет следващ обезщетяването им. Посочва се, че в кратък срок след прекратяване на служебното му правоотношение, ищецът е започнал работа в търговско дружество, след което е бил назначен на длъжност заместник – областен управител на С. област, които обстоятелства, според ответника, опровергават част от твърденията в исковата молба. В хода на устните състезания по делото ответникът се представлява от юрк. Ц., която моли съда да отхвърли предявеният иск, като неоснователен и доказан.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност и доказаност на предявения иск, като счита, че размерът на претенцията е прекомерен. Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с исковата молба твърдения, доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Със заповед № 8121К-1680/19.05.2015 г., издадена от министъра на вътрешните работи, на основание чл. 226, ал. 1, т. 5 и ал. 5 от Закона за министерство на вътрешните работи (ЗМВР), е прекратено служебното правоотношение на комисар Н. О. Г. – заместник-директор на дирекция „Опазване на обществения ред и контрол на

пътното движение“ в Охранителна полиция при Главна дирекция „Национална полиция“ (ГДНП) – МВР, при съкращаване на длъжността и отказ на служителя да заеме друга предложена му длъжност.

С решение № 14355/28.12.2016 г., постановено по адм. д. № 7376/2015 г. по описа на Върховния административен съд – П. отделение, по оспорване, подадено от Н. Г., е отменена заповед № 8121К-1680/19.05.2015 г., издадена от министъра на вътрешните работи. Решението е оставено в сила с решение № 10335 от 07.08.2017 г., постановено по адм. дело № 2612/2017 г. по описа на Върховния административен съд – V-членен състав.

От Протокол рег. № 1193р-6106/02.04.2015 г. (л. 56) се установява, че на 02.04.2015 г. в сградата на ГДНП, заместник – директорът на ГДНП, в присъствието на двама служители, поради съкращаване на длъжността заместник-директор на дирекция „Опазване на обществения ред и контрол на пътното движение“ в Охранителна полиция при ГДНП, е предложил на Н. О. Г., заемащ посочената длъжност, да заеме вакантна длъжност началник на сектор Патрулно-постова дейност и кинология към отдел Охранителна полиция при ГДНП. Посочено е, че при несъгласие на Г. да заеме предложената му длъжност, служебното му правоотношение ще бъде прекратено на основание чл. 226, ал. 1, т. 5 ЗМВР, поради съкращаване на длъжността. В протокола е саморъчно отразен от Н. Г. отказ да заеме предложената му длъжност, като е посочил, че същата не съответства на заеманата към момента.

Установява се, че със заповед № КВ- 151/16.02.2017 г., издадена от министър – председателя на Република България, Н. Г. е назначен за заместник областен управител на област С., от която длъжност е освободен със заповед № КВ-317/10.05.2017 г.

Със заповед № 8121К-7371/10.10.2017 г., издадена от министъра на вътрешните работи, в изпълнение на решение № 10335 от 07.08.2017 г., постановено по адм. дело № 2612/2017 г. по описа на ВАС – V-членен състав, Н. Г. е преназначен на ръководна длъжност заместник – директор II степен, той и началник на отдел Криминална полиция при Областна дирекция на МВР – В., считано от датата на встъпване в длъжност – 11.10.2017 г., видно от акт за встъпване в длъжност (л. 40).

От предложение рег. № 11937р-6929/20.04.2015 г. (л. 63) и справка рег. № 8121р-14031/17.08.2020 г. (л. 71) се установяват заеманите от ищеца длъжности в системата на МВР, като първоначалното му назначаване е на 08.08.1985 г. на длъжност милиционер, както и получените награди, и наложените му наказания.

Установява се, че на 01.08.2015 г. е сключен граждански договор между [фирма] – възложител и Н. Г. – изпълнител, на който е възложено да изпълнява функциите на ръководител направление Охрана, срещу месечно възнаграждение в размер на 600 лв. С анекс № 1 от 03.11.2016 г. гражданският договор от 01.08.2015 г. е прекратен по взаимно съгласие между страните, считано от 04.11.2016 г.

От приетите по делото доказателства (л. 79 и сл.) е видно, че на 27.03.2015 г. Н. Г. е сключил договор за потребителски кредит в размер на 16 000 лв. Представено е Съгласие от работодателя за превеждане на всички вземания по трудово/служебно правоотношение на Н. Г. по разплащателна сметка на Банка Д. във връзка с предоставяне на кредит, подписано от директора на ГД Национална полиция на 23.03.2015 г.

От Епикриза от 29.03.2015 г., издадена от д-р К., се установява, че на същата дата на Г. е поставена диагноза „ХВБ гр. IV дек. В. крурис декстра, след оплакване за

разширени вени и е извършена миниинвазивна операция. От представени 2 бр. болнични листове се установява, че ищецът е бил в отпуск по болест в периода от 30.03.2015 г. до 12.04.2015 г. и в периода от 13.04.2015 г. до 12.05.2015 г.

От платежна бележка от 18.01.2021 г., издадена от ОД на МВР В., се установява, че на Н. Г. е изплатена сума в размер на 14097 лв., която според твърдението на процесуалния представител на ответника представлява обезщетение по чл. 104 от ЗДСл.

От представени протоколи от проведени заседания на Софийски адвокатски съвет се установява, че на 12.05.2015 г. Н. Г. – адвокат, е приет в САК, на 16.06.2015 г. е положил клетва, а на 31.10.2017 г. е отписан от регистъра на адвокатите към САК.

По делото са изслушани показанията на свидетелите Р. Н. Г. и З. Д. З., които съдят кредитира като ясни, конкретни и непротиворечиви, като съобразява наличието на роднинска връзка между ищеца и свидетелката Г..

От показанията на Р. Н. Г. – дъщеря на ищеца, се установява, Н. Г. е приел напрегнато прекратяването на служебното му правоотношение през 2015 г. Свидетелката заявява, че баща ѝ бил привързан към системата на МВР, като се случвало да пренебрегва семейството си, заради работата си. Близките му усетили рязка промяна в поведението му, станал раздражителен. Затворил се в себе си и не разговарял с тях, променил се. Г. посочва, че ищецът поел ангажимент да ѝ помага във връзка със завършването ѝ на университет, което също му се отразило, тъй като останал без работа и му било тежко. Според свидетелката, ищецът обичал да се грижи за околните, бил шегоджия, винаги бил сред хора, говорел постоянно по телефона, но в един момент всичко това спряло. На семейните вечери баща ѝ бил по-мълчалив и се виждало, че нещо не е наред, но той не споделял и не искал да тормози близките си. Свидетелката посочва, че поради извършена му операция и поради това че баща ѝ не обича лекари, тя си мислела, че това е причината за промяната в поведението му, но после разбрала, че са го уволнили. През този период той държал семейството си настрана от себе си и бил дистанциран. Първите 6 - 7 месеца това негово поведение било по-интензивно, след което започнал да допуска близките си до себе си. Когато си намерил фирма, в която давал консултации, започнал да се отпуска и да говори. В началото свидетелката не знаела причината за уволнението, но когато го възстановили на работа излязла статия, в която го обвинявали, че е извършил някакво престъпление и тогава той обяснил на семейството си какво се е случило - ставало въпрос за реструктуриране на щата и за него нямало свободна бройка. Свидетелката заявява, че не знае дали баща ѝ е търсил психологическа помощ във връзка със състоянието си и посочва, че той е много силен, обича да бъде опората в семейството си и било много трудно да го убедят да говори за това. Посочва, че дори да е търсил квалифицирана помощ, не би го споделил с близките си. Г. заявява, че баща ѝ не се е чувствал пълноценен, което е отдала на липсата на работа и желанието му да се чувства отговорен и значим, а не на извършените му две операции на вени. Заявява, че той е работохолик и тя не се е съмнявала, че това му вреди в този период.

От показанията на З. З. се установява, че с ищеца се познават повече от 25 години, работили заедно в ОЗ РУ – СДВР през 1997 г. - 1998 г., където се запознали, станали приятели, семейно си ходели на гости и всеки ден се срещали на кафе. Свидетелят започнал работа в ОЗ РУ, а Г. останал в ОЗ РУ, след което отишъл в СДВР, но те продължили да се виждат. Посочва, че пролетта на 2015 г., м. март или м. април, случайно от общи познати разбрал, че ищецът напуснал системата на МВР, което го

озадачило, тъй като при него това било призвание от дете. След като търсил Г. по телефона и той не му отговарял, З. отишъл да го види лично и срещнал съвсем друг човек – „мумия“ с празен поглед, посърнал. Свидетелят посочва, че ищецът отклонявал въпросите му за работа, не му се разговаряло по тези въпроси. Заявява, че Г. бил много променен, отказвал да се среща със З. и с други техни колеги. Започнал да избягва всички, трудно му било дори да вдигне телефона, като поне след три месеца възобновили контакта си. Свидетелят посочва, че когато Г. започнал работа като зам.-областен управител малко се възстановил. Заявява, че за ищеца работата в МВР не била професия, а призвание. Посочва, че като негов началник Г. никога не е изисквал незаконни действия. В периода си в СДВР и след това в Главната дирекция на полицията бил най-големият експерт за „Охранителна полиция“ в страната, отнасял се приятелски с колегите, но когато се наложило „стъпвал здраво“. Свидетелят посочва, че ищецът бил изпаднал в много сериозна депресия, преминаваща в нарушаване на психиката. Не искал да контактува с най-добрите си приятели, но никога, от нищо не се оплаквал.

Въз основа на установените факти, съдът формира следните правни изводи:

Искът с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, предмет на разглеждане в настоящото производство, е допустим като предявен от лице, претендиращо неимуществени вреди в резултат на отменен административен акт, чийто адресат е. Предявен е срещу Министерство на вътрешните работи - юридическо лице, съгласно чл. 2, ал. 2 от ЗМВР, представлявано от органа от чийто незаконосъобразен акт са причинени твърдените вреди, съобразно разпоредбата на чл. 205 от АПК.

Неоснователно е възражението на ответника, че процесната заповед, в резултат на която се твърди настъпване на вреди, не е издадена по повод административната дейност на органа, за изпълнението на която той е създаден, поради което не е налице една от основните предпоставки за ангажиране на отговорността по чл. 1 от ЗОДОВ. Безспорно е обстоятелството, че в случая се претендират вреди от незаконосъобразна заповед за прекратяване на служебно правоотношение, която представлява административен акт, както изрично ответникът е признал в подадения писмен отговор. Това е и основната предпоставка за реализиране отговорността по чл. 1 от ЗОДОВ – наличие на незаконосъобразен административен акт. В случая не се твърди настъпване на вреди в резултат на действие и бездействие на административен орган, по отношение на които в чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е предвидено изискването да са осъществени при или по повод изпълнението на административна дейност. На следващо място следва да се посочи, че производството по прекратяване на служебното правоотношение представлява правнорегламентирана административна дейност - чл. 226 и сл. от ЗМВР, и приключва със заповед, която представлява административен акт по смисъла на чл. 21 АПК.

Съгласно чл. 203 АПК гражданите и юридическите лица могат да предявят иски за обезщетение на вреди, причинени им от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. При празноти субсидиарно се прилагат правилата на ЗОДОВ (чл. 203, ал. 2 АПК). Отговорността на държавата или общините по чл. 1 от ЗОДОВ обхваща кумулативното наличие на всички елементи от фактическия ѝ състав, а именно: вреда - имуществена или неимуществена; незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, при или по повод изпълнението на административна дейност; пряка и непосредствена причинна връзка между

незаконосъобразния акт, действието или бездействието и настъпилата вреда. В тежест на ищеца е да проведе пълно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения от него иск, а съдът е длъжен да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан.

По делото е установено по безспорен начин, че заповед № 8121К-1680/19.05.2015 г., издадена от министъра на вътрешните работи, с която е прекратено служебното правоотношение с ищеца, е отменена с влязло в сила съдебно решение, от което следва, че е изпълнена първата от кумулативно предвидените предпоставки по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

За да бъде уважен искът по основание, следва по категоричен начин да се установи, че са настъпили претендираните от ищеца неимуществени вреди и че те са в резултат на незаконосъобразната заповед.

Настоящият съдебен състав, въз основа на приетите по делото писмени и гласни доказателства, приема за доказано настъпването на твърдените нематериални вреди в резултат на незаконосъобразната заповед. От показанията на свидетелката Г. се установява, че прекратяването на служебното правоотношение с МВР е довело до рязка промяна в поведението на ищеца, той станал раздражителен, напрегнат, затворил се в себе си и не разговарял със семейството си. Според показанията Г. бил силно привързан към работата си в МВР и работохолик, поради което заради освобождаването му от длъжност се чувствал непълноценен и изпитвал притеснения във връзка с издръжката на семейството си. Променил се, като от весел и много контактен човек ищецът се затворил в себе си, държал семейството и приятелите си настрана и не контактувал с тях.

Твърденията на ищеца за преживени отрицателни емоции, тревоги и стрес, се потвърждават от и от показанията на свидетеля З.. Ищецът бил много променен, отказвал да се среща с колеги и приятели, бил притеснен, посърнал, като отказвал да говори за работа и за проблемите си. След три месеца започнал да възобновява контакта си със свидетеля, а когато започнал работа като зам.-областен управител малко се възстановил. Показанията и на двамата свидетели за високия професионализъм и привързаност на ищеца към работата му в МВР, както и доказателствата за дългогодишния му стаж в МВР (първоначалното му назначаване е през 1985 г.) обуславят високия интензитет на изпитаните от Г. отрицателни емоции в резултат на прекратяване на служебното му правоотношение, характеризирани от свидетеля З. като много сериозна депресия, преминаваща в нарушаване на психиката.

Приетите по делото доказателства за сключен от Г. договор за банков кредит и показанията на Р. Г. подкрепят твърдението в исковата молба, че след издаване на процесната заповед ищецът е чувствал притеснение и тревога, че няма да е в състояние да издържа децата си и може да провали бъдещето им. Същевременно, не се споделя от съда становището на ответника, че назначаването на ищеца на работа в търговско дружество и вписването му като адвокат към САК, опровергават част от описаните в исковата молба вреди. Обстоятелството, че считано от 01.08.2015 г. Г. е изпълнявал дейности по граждански договор, сключен с [фирма], срещу месечно възнаграждение в размер на 600 лв., в периода до 04.11.2016 г., както и че на 12.05.2015 г. е

приет като адвокат в Софийска адвокатска колегия, не опровергават твърденията за преживени от ищеца тревоги, стрес, отчужденост и притеснения за финансовото състояние на семейството си. Това е така, тъй като извършваната дейност по гражданско правоотношение и съответно получаваното възнаграждение не са могли да заместят заеманата ръководна длъжност в МВР и получаваното значително по-високо възнаграждение. Същевременно извършването на трудова дейност и получаваните доходи от ищеца след издаване на процесната заповед не представляват обстоятелства, които на самостоятелно основание да опровергават твърдението за изпитвани чувства на огорчение и на неудовлетвореност, на притеснение и тъга, предизвикани от незаконосъобразното прекратяване на служебното правоотношение на ищеца.

Доводите на ответника във връзка с назначаването на Г. на длъжност заместник областен управител на област С. със заповед № КВ- 151/16.02.2017 г., издадена от министър – председателя на Република България, от която длъжност е освободен със заповед № КВ- 317/10.05.2017 г., са основателни. Логично е заемането на длъжност, намираща се високо в йерархията на изпълнителната власт, да е намалило интензитета на преживените от ищеца отрицателни емоционални изживявания, предизвикани от прекратяването на служебното му правоотношение с МВР. Твърденията в исковата молба за притеснение и тревога на ищеца затова дали ще може да издържа децата си, както и за изпитван срам от бившите му колеги и от обществото, в периода от 16.02.2017 г. до 10.05.2017 г., не кореспондират със заеманата в този период престижна държавна длъжност, което следва да бъдат отчетено при определяне размера на дължимото обезщетение за причинените неимуществени вреди. В тази насока са и показанията на свидетеля З., който заявява, че след като започнал работа като заместник-областен управител Г. „малко“ се възстановил.

Ищецът не твърди настъпване на здравословни проблеми в резултат на процесната заповед, поради което доводите на ответника за съпричиняване на вредоносния резултат са неоснователни.

Гореизложените обстоятелства обуславят извод за реално настъпване на неимуществените вреди, описани в исковата и в уточняващата молба, както и наличието на пряка причинно-следствена връзка между тези вреди и незаконосъобразната заповед, издадена от министъра на вътрешните работи. По делото бе доказано по категоричен начин, че в периода от издаване на процесния акт до 16.02.2017 г. (датата на назначаване на Г. на длъжност заместник- областен управител на област С.), ищецът е изпитвал отрицателни преживявания, изразяващи се в силна тревожност, стрес, чувство на огорчение и на неудовлетвореност, притеснения за семейството си и за професионалното си развитие. Тези отрицателни психични и емоционални изживявания не биха били понесени от ищеца, ако не бе издадена незаконосъобразната заповед за прекратяване на служебното му правоотношение.

Размерът на обезщетението за тези вреди следва да бъде определен съгласно [чл. 52 от ЗЗД](#) – по справедливост. Справедливостта по смисъла на [чл. 52 ЗЗД](#) не е абстрактно понятие, а се извежда от преценката на

конкретните обстоятелства, които носят обективни характеристики - характер и степен на увреждане, начин и обстоятелства, при които е получено, последици, продължителност и степен на интензитет, възраст на увредения, обществено и социално положение. При определяне на размера на обезщетението за установените в случая вреди, съдът съобрази на първо място периода, за който в настоящото производство бе доказано, че са настъпили и търпени същите – касае се до общ период от приблизително една година и девет месеца – от 20.05.2015 г. до 16.02.2017 г., като по изложените по-горе в решението мотиви приема, че в периода след 16.02.2017 г. до 14.07.2017 г. преживяването на заявените в исковата молба вреди не се доказва от приетите по делото писмени и гласни доказателства, а ако са били търпени такива, то интензитетът им е бил твърде слаб, поради което не подлежат на обезщетяване. На следващо място следва да бъде отчетено, че прекратяването на служебното правоотношение с ищеца несъмнено е повлияло отрицателно върху психиката му, в качеството му на професионалист – служител на МВР, който към датата на издаване на незаконосъобразната заповед е заемал ръководна длъжност, накърнено е било самочувствието му в колегиалния кръг, довело е до силни притеснения за професионалното му развитие и до чувство на неудовлетвореност, рефлектирало е върху отношенията в семейството му и с приятелите му. Съдът съображава и установените въз основа на писмените доказателства и свидетелските показания обстоятелства, че Г. е бил със значителен стаж в системата на МВР и продължително време е заемал ръководна длъжност, получавал е множество награди по време на службата си и се е ползвал с добро име сред колегите и подчинените си. Същевременно при определяне справедлив размер на обезщетение следва да бъде отчетен и фактът, че преди издаване на процесната заповед на ищеца е предложена вакантна длъжност началник на сектор Патрулно-постова дейност и кинология към отдел Охранителна полиция при ГДНП, която той е отказал да заеме. Следователно Г. е имал възможност да продължи службата си в МВР, към която според свидетелските показания е бил изключително привързан. По тези съображения, съдът приема, че справедливото обезщетение за настъпилите вреди в резултат на незаконосъобразната заповед за прекратяване на служебното правоотношение е в размер на 2 000 лв. Предявеният иск за обезщетяване на неимуществени вреди за размера от 2 000 лв. до претендирания размер от 30 000 лв. е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

С оглед уважения размер на главния иск, предявеният иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за присъждане на законна лихва за забава също е частично основателен. Върху определената сума като обезщетение за неимуществени вреди се дължи законната лихва [/чл. 86, ал. 1 от ЗЗД/](#) от деня, в който вземането за обезщетение за вреди става изискуемо. Това е моментът на влизане в сила на решението, с което се отменя незаконосъобразния административен акт /Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. на ВКС по тълк. гр. д. № 3/2004 г., [ОСГК, т.4/](#), като длъжникът се смята в забава и без покана [/чл. 84, ал.1 от ЗЗД/](#). В случая се дължи законна лихва за забава върху сумата от 2 000 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди,

настъпили в резултат на заповед № 8121К-1680/19.05.2015 г., за периода от 07.08.2017 г. до датата на окончателното плащане на главницата.

Ответникът не е претендирал юрисконсултско възнаграждение, поради което такова не следва да се присъжда с решението.

Воден от горното, Административен съд София град, I отделение, 3 състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Министерство на вътрешните работи да заплати на Н. О. Г., ЕГН [ЕГН], на основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, сума в размер на 2000 (две хиляди) лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, в резултат на незаконосъобразна заповед № 8121К-1680/19.05.2015 г., издадена от министъра на вътрешните работи, ведно със законната лихва считано от 07.08.2017 г. до датата на окончателното плащане на главницата, като **ОТХВЪРЛЯ** предявения иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ до пълния претендиран размер от 30 000 лв., ведно със съответните лихви.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: